

Klemenčič:

Nepremišljena beseda.

Bučarjeva Jakec in Ančka sta priletela kot v eni sapi iz šole v kuhinjo. Ondi so mama ravno devali kosilo v skledo.

»Juhe, juj! Letos pojdemo pa k birmi!« sta klicala drug izpred drugega. Jakec bolj glasno in pogumno, Ančka pa bolj tiho in skromno.

»Saj še ne vesta ne, če bo birma,« so pripomnili mama.

»Bo, bo!« sta zatrdila oba hkrati. »Saj so nam povedali danes gospod v šoli.«

»Kajne, mama, da pojdem jaz,« zaprosi Jakec.

»In jaz tudi, mama!« pristavi Ančka. »Saj ste že obljubili.«

»Jaz vama lahko obljubim,« dejo mama. »A vendar ne pojdetaj, če vaju ne puste gospod katehet. Ali znata kaj?«

»Znava že, znava!« se oglasita oba spet natenkrat. »Saj veste, da sva imela iz verouka oba najboljše.«

»Gospod katehet vaju bodo potem že pustili. Drugo vprašanje je pa, če vama bo hotel kdo birmo vezati.«

»Meni jo bodo zavezali Pavletova teta. Sami so rekli, da jo bodo, če bom le pridna.«

»Jaz bi pa takega botra že ne hotel, da bi bil tako skop,« de Jakec. »Boš že videla, Ančka, Pavletova teta ti ne bodo prav nič kupili.«

»Ali ne veš, da so danes rekli gospod v šoli: Ne iščite takih botrov, ki bi vam dali veliko sladkarij, ampak takih, ki vam bodo dali veliko lepih zgledov,« pouči Ančka brata.

»Le imej ti take,« reče porogljivo Jakec. »Meni jo bo pa zavezal Prinčkov France. Sam je rekel, da mi bo kupil poln robec sladkarij. Peljal me bo v gostilno, tam mi bo pa kupil toliko vina, da bom lahko pijan, če bom le hotel piti.«

»O jej!« se zgrozi Ančka nad Jakcem. »Ali ne

veš, da gremo k sveti birmi zato, da prejmemo milost in darove Svetega Duha, ne pa, da bi šli v gostilno? Ali nisi slišal, kako so svarili gospod katehet, da tedaj gotovo ne sme biti nihče pijan? Najbolje je, da sploh ne gre nihče v gostilno.»

— Pogovor med Jakcem in Ančko so končali mama.

»Ančka, ti pojdeš k sveti birmi, Jakec, ti pa ne! Ko boš vedel, zakaj prejemaš svete zakramente, potem boš pa šel.«

Jakec je mislil, da se mama samo šali. Ko je pa videl, da je zadeva resna, se je začel kremžiti in jokati.

Mama so se pa malo zmenili za njegove solze. Začel je potem prositi. Jel je obljubovati, da ne bo pijan. A vse je bilo zastonj.

Po užaljenem molku so razsodili mama tako:

»Botra ne boš izbiral ti, ampak jaz. Prosila bom takega, ki te sploh ne bo peljal v gostilno, ampak te bo pripeljal naravnost domov. Zapisati se moraš pa prej med mlade junake in trdno obljubiti, da ne boš prav nič upijanljivega pil.«

Jakec je seveda moral biti pokoren materinim besedam, če je hotel iti k sveti birmi. Trdo je šlo pri gospodu katehetu in še posebno pri materi, da so premenili besedo. A Jakcu na čast se mora pristaviti, da je svojo obljubo dobro držal. Na dan svete birme tudi ni pokusil nobene pijače.

Hvala Bogu, da Jakec ni bil edini tak junak, ampak je imel še dosti tovarišev.

A nepremišljena beseda bi ga bila kmalu pokopala.

